

LIBRIS

We know
books

Copyright © Hyperliteratura, 2022, pentru prezenta ediție.

www.Hyperliteratura.ro
office@hyperliteratura.ro

DISCLAIMER: Pentru o viață sănătoasă,
consumați minimum două cărți pe lună.

www.Facebook.com/Hyperliteratura
www.Instagram.com/editura.Hyperliteratura
www.Tiktok.com/@ed.Hyperliteratura
www.Youtube.com/Hyperliteratura

Detalii online despre carte:
www.Hyperliteratura.ro/produs/O-dupa-amiaza-cu-Miller-si-Kerouac

Redactor și corector: Andrei Ruse
Tehnoredactor: Dan Iancu

Coperta: Andrei Ruse
Fotografie copertă © Brooke Cagle

Tiraj 1 (iulie 2022): 500 exemplare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BANU, DANA

O după-amiază cu Miller și Kerouac / Dana Banu. - București : Hyperliteratura, 2022

ISBN 978-606-9671-24-5
821.135.1

Dana Banu

O după-amiază cu Miller și Kerouac și alte povestiri

Cuprins

Rămâi cu bine, Catherinel.....	7
Blooper / Două ploii de vară.....	11
Dansatoarea.....	16
Tarta normandă.....	22
Doamna Ingrid și bărbații.....	27
Hary Mendel și Mătușa Oyku.....	31
O inimă din turtă dulce.....	42
Legendele Brăilei.....	45
Zaiafet de iarnă la Mărgelarul Comino.....	49
Balat.....	52
Emine și Memo.....	56
Bernardo M. Și bucuria de a trăi.....	59
Kir Mihalis – căpitanul fără vapor.....	62
Batista de mătase.....	67
Anticarul Fuat din Çukurcuma.....	71
Vania la Pera Palace într-o dimineață de duminică.....	76
Pera Palace - hotelul muzeu.....	80
Bărbații senzuali și necunoscuți ai poeziilor mele.....	84
Călătorul.....	88
Véronique și Josephine.....	91
Fata cu jurnal pe blog și balerini de culoarea ridichilor.....	94
Băiatul care se grăbea spre gară.....	99
Madame Marie și cearceafurile albe de Normandia.....	103
Miles Davis / Un cântec de dragoste se aude în noapte.....	107
Moartea Melinei Lambert.....	110
Milena.....	114
Plete albastre în vânt, Pierre.....	117
Osman Croitorul.....	120
Trei femei cu guleraș din dantelă.....	124
Mergi undeva sau doar mergi? Anna.....	126
Lacrimi de oțet, Dănuțu!.....	130
Trouble making people.....	132
Camera Minunilor.....	135
Suprapuneri.....	137
O după-amiază cu Miller și Kerouac.....	139
Duminicile unor băieți simpatici.....	143
Cosimo.....	147
Pino.....	151
Domnul Ömer.....	157
Jacques și Joachim.....	163
Savaș și Zagorka.....	168

Doamna Matilda și Astrid citind în camera dinspre stradă.....	173
Martin într-o zi de luni.....	177
Veneția / Preatârziul.....	183
Iovanka.....	189
Demiris din Pireu.....	195
À la vôtre et bon appétit!.....	200
Caravana.....	204
Un om din Paris.....	207
Marrons glacés și câțiva scriitori.....	212
Alți oameni ai Parisului.....	215
Măinile.....	218
Edith din Phoenix-Arizona.....	221
Amorghebos.....	226
Louise.....	228
S-a întâmplat într-o vară.....	231
Visătorul.....	234
Pavle, omul care pleacă.....	236
Vânzătoarea de cannoli / O viață frumoasă.....	241
Lola.....	248
O jumătate de poveste despre Azinhaga.....	253
Onisim.....	257
Ali Zbârlitul.....	259
Papa Umberto.....	262
Portrete și Moarte la Veneția.....	264
Culori / ROGVAIV.....	269
Gara.....	287
Acolo unde stelele strălucesc cel mai tare.....	289
Rujul.....	293
O sticlă de whisky.....	295
Fotbaliștii.....	296
Floarea soarelui.....	297
O pălărie cu boruri largi.....	298
Fragisălbatici.....	299
Transparenta lumină a vieții.....	300
Uluiitorul dans al dragostei.....	301
Trabucul.....	303
Ultima dragoste.....	305

Dana Banu s-a născut la 16 martie 1970 în Târgu-Mureș. A debutat cu poezie în anul 1984 în revista *Astra*. Trăiește în Paris. De-a lungul timpului, a scris și publicat texte în nenumărate reviste din țară și din străinătate, pe lângă cărțile propriu-zise: cinci volume de poezie (*Poezii din țara lui Elian*, 2007; *Cântecul samovarelor*, 2011; *și lumea cinema paradis*, 2013; *Luna și îmblânzitoarea de oameni*, 2015; *Cartea singurătății*, 2017), proză (*Orașul părăsit*, 2000; *Ferestre*, 2021, alături de volumul de față și *Rio Rita*, în pregătire tot la editura Hyperliteratura).

Rămâi cu bine, Catherine!

Atât i-a spus: *Rămâi cu bine, Catherine!* Apoi a lăsat cheile pe masă și a plecat închizând încet ușa. S-a dus imediat la fereastră să privească după el pe stradă. Să fie sigură că pleacă. Viața se revărsa prin toată casa. Țâșnea din pereți. Din tavan. Din parchetul vechi. Precum o apă neagră. Precum o apă murdară. 36 de de ani netrăiți. Ascunși printre mobile. Printre ghivecele cu flori. Printre cărțile din bibliotecă. Ani invizibili. Toată casa era plină de anii ei alături de bărbatul care tocmai plecase.

S-a privit în oglindă. Și-a ridicat sânii cu mâinile, 60 de ani dar arăta încă bine. Ridurile din jurul ochilor căprui abia se vedeau. Părul vopsit alb-argintiu era strălucitor. Bogat și parfumat. Fundul încă bombat, strâns în blugii care îi veneau perfect. Mâinile le avea dintotdeauna urâte. Butucănoase și mult mai îmbătrânite decât ea. Dar cine se mai uita la ele acum? Era în sfârșit liberă!

Si-a luat pelerina de ploaie din cuier și cizmele de cauciuc. A aruncat o carte în rucsacul mic, de umăr. Va merge pe plajă, va citi, va fuma o țigară și se va întinde pe nisipul umed și rece. Apoi se va întoarce acasă și va începe să trăiască singură și fericită.

A luat cheia de pe masă și privind încăperea și-a spus încet: *Rămâi cu bine, Catherine!*

Avea să se întoarcă spre seară. În locul vechii Catherine, o femeie tânără, liberă și fericită deschidea toate ferestrele. Să intre noaptea în casă. Prima ei noapte singură, în casa cea veche. Se simțea puțin sexy, puțin vulgară, puțin fără amintiri, dar tânără și fericită.

Nu l-ar fi părăsit niciodată. Nu ar fi avut curajul nebun să o facă. Poate dacă l-ar fi iubit măcar o secundă ar fi reușit să-l dea dracului și să apuce să trăiască și ea în toți aniiăștia. Dar nu s-a întâmplat. Nici măcar o singură secundă în 36 de ani nu l-a iubit. Obişnuința – Sfânta Rutină care leagă oamenii mai mult și mai puternic decât dragostea. Zici că torni ciment și îngropi cuplurile pentru totdeauna în mazăgă aia mizerabilă care îi transformă în monștri cu corpuri diforme și vieți netrăite.

La început a crezut că o familie nu înseamnă dragoste. Așa spunea bătrâna ei. Că familie înseamnă prietenie, echipă, tâmpenii din astea. Nu dragoste. Aia trece prima. Așa i-a spus. Că te îndrăgostești inevitabil de tipul pe care îl iei de bărbat. Doar îl vezi zilnic. Nu ai cum altfel. Și oricum nu contează.

După primul an a înțeles că nu ți-o tragi cu un prieten. Că nu dormi în același pat cu un partener de afaceri. Că amicii nu rād bucuroși când dau unul de altul dimineața. Că să faci sex o dată pe lună pe masa din bucătărie pentru că asta e fantezia tipului, nu înseamnă o familie. Că dacă în timp ce ți-o trage te gândești la lista de cumpărături, ceva nu e în regulă.

Cum ar fi fost dacă l-ar fi iubit? Habar n-avea. Nu a iubit niciodată pe nimeni. La un moment dat a crezut că e lesbiană. S-a dat la Lulu, vânzătoarea de la marochinăria cea mică din piață. Lesbiană cartierului. Când Lulu i-a băgat mâna sub fustă, a început să rādă. I se părea ridicolă toată povestea. Astfel a aflat că nu e lesbiană. Păcat.

De exemplu, cuplul întâlnit pe plajă. Precis se iubeau. Darăștia nu se pun la socoteală. Artiștii sunt o faună aparte. Dacă nu se iubesc, nu stau împreună.

De aceea se despart des. Au multe relații. Mulți își petrec viața mai mult singuri decât împreună cu cineva.

Pentru că dacă nu se iubesc, nu stau împreună.

Cupluri în care unul singur e artist, găsești o puzzle. Stau din interes. Își găsesc un „civil” care le suportă nebunia și trăiesc din iubirea ăluia de parcă i s-ar conveni. Pe cine dracu să iubească un artist dacă nu tot pe unul ca el?

Când amândoi sunt artiști e evident iubire. Ăștia nu se căsătoresc doar așa, ca să fie în rândul lumii. Ca ea. 36 de ani în rândul lumii. Mai bine îi dădea foc lumii de la început. Măcar știa o treabă.

Pe artiști îi recunoști imediat în mulțime. Au privirea fixă și iscoditoare. Uneori pierdută. De parcă se caută pe ei înșiși mereu prin lume. Nostalgia îi acoperă precum o mantie translucidă pictată cu florile de migdal ale lui Van Gogh. Nuanța aceea albastră ciudată din fundal. Așa e nostalgia artiștilor. Multora le ia mințile și în cele din urmă îi ucide.

Dar ea e o femeie fericită și tânără. Liberă în sfârșit! Poate face sex cu oricine dacă vrea. Oamenii întorc capul pe stradă după ea pentru că seamănă cu Catherine Deneuve. Ba o și cheamă Catherine, de-adevăratalea. S-a tuns și și-a vopsit părul alb strălucitor, dar degeaba. Trăsăturile, vocea și aerul i-au rămas aceleași. La fiecare festival din Cabourg oame-nii aleargă după ea să le dea autografe. Ea råde și le arată mâinile urâte. Oamenii se uită la ea uimiți, ca la o nebună, și o lasă în pace.

Femeia de pe plajă va scrie precis despre ea. Nici nu știe cum de i-a spus totul, așa, deodată. Despre sexul pe masa din bucătărie, despre plecarea lui, despre cât de fericită e. Ba chiar și despre Lulu, vânzătoarea de la marochinărie.

Poate pentru că femeia avea nostalgia aceea pe umerii ei. Și în ochii ei. Și poate pentru că era o femeie iubită. Așa cum ea nu a fost niciodată.

Bărbatul ei s-a îndepărtat ca ele două să poată vorbi. Făcea castele de nisip. Un tip înalt, dur și ciudat

care făcea castele de nisip pe plajă. Avea un accent străin. Precis nu era francez.

Florile de migdal ale lui Van Gogh și fundalul lor albastru. Amândoi aveau nostalgia aceea translucidă în priviri.

De fapt i-a povestit femeii totul pentru că pur și simplu a întrebat-o. Cine e. De unde vine. De ce e fericită. Ce om normal îl întreabă pe altul de ce e fericit? Ciudată femeie!

Și la plecare i-a spus: *Rămâi cu bine, Catherine! S-a uitat la ea cu ochii ăia nostalgici, cu aerul ei de femeie iubită, și i-a spus: Rămâi cu bine, Catherine!*

I-a privit cum se îndepărtau ținându-se de mână. Precis femeia va scrie despre ea. I-a spus că va scrie. Trebuie neapărat să scrie!

Aerul nopții intră prin fereastra deschisă. În sfârșit, Catherine e fericită. E surprinsă și nu știe cum să se poarte cu toată fericirea aceea din ea și din casă. Știe însă că viața ei abia acum începe.

Odată cu noul ei început intră, iată, și în povestirea scurtă a unei străine pe care a întâlnit-o într-o zi de iunie, pe plaja din Cabourg.

Blooper / Două ploii de vară

I-am întâlnit prin 2018. Renunțasem de vreun an la excesele alcoolice și alergam zilnic, la recomandarea lui Grig, o jumătate de oră dimineața, împreună cu Onisim, ca să îmi păstrez echilibrul. Prin Monceau puțini oameni. Era prea de dimineață.

I-am observat venind spre noi cu figurile lor tinere și proaspete, pe care nopțile nedormite nu se văd încă.

Ea, înaltă și subțire. Avea privirea aceea tipică a franțuzoaicelor. Privire de o senzualitate atroce și dureroasă.

Ei, blazați, ușor amețiți.

Toți trei genul studenți la arte. Boemi, gata să desfacă lumea în bucățele minuscule și să o arunce în aer, convinși că sunt geniali și nemuritori. Și mai ales că știu totul. Parfum de ciocolată. Aromă de mosc. Fluvii de senzualitate și tinerețe cotropitoare.

Fata m-a întrebat dacă am o țigară. Unul dintre băieți a început să râdă.

– Proasto, i-a spus, nu vezi că sunt joggeri?! Țștia nu fumează!

Am scos pachetul de Muratti din borsetă și i l-am aruncat băiatului. A rămas cu gura căscată. Pe asta mizam. Uimirea lui mi s-a părut reconfortantă. Două tumbe în gând. Halei-hop!

– De ce alergați? Unde vă grăbiți? M-a întrebat privindu-mă batjocoritor.

Ah, e plină lumea de idioți din ăștia care se miră și aruncă oale de noapte pline în cei care nu sunt la fel ca ei.

– Am băut ani de zile mai mult decât era cazul. Am renunțat la excese. Medicul mi-a recomandat să alerg zilnic. Asta nu înseamnă că sunt imbecilă, așa cum mă crezi.

S-a intimidat. Fata strălucea de parcă tocmai câștigase o bătălie. Celălalt băiat mă privea cu simpatie.

Apoi a început să plouă torențial. Stăteam toți 5 în mijlocul parcului, nemișcați. Ploaie de vară. Caldă și parfumată.

– Voi sunteți împreună, nu-i așa? L-am auzit pe Onisim întrebându-i pe toți trei.

Da, erau într-un *ménage à trois*. Asumat. În văzul lumii. Nu mai întâlnisem niciodată așa ceva.

În ziua aceea i-am invitat să rămână cu noi. Voiam să văd de aproape cum arată o asemenea relație. Am umblat pe străzi. Ne-am uitat la vitrine. Am mâncat la o cafenea. Ne-am plimbat prin Paris la braț toți cinci. Veseli și nemuritori. Nu voiam să fim prieteni pentru tot restul vieții. Doar o zi.

Băieții erau gay. Bisexuali. Fata le accepta legătura. Nu voia să îl piardă pe iubitul ei care se îndrăgostise de băiatul celălalt. „Celălalt” era îndrăgostit de fată. Accepta o legătură cu iubitul fetei doar ca să rămână în preajma ei. Un cerc aiuritor. Abracadabrant.

Am vorbit mult despre noi și despre toate. Literatura română contemporană. Matrițe. Biografism. Mizerabilism. Eterne ostilități între grupuri obscure. Politicul și socialul ca trambuline de lansare pentru scriitori mediocri. Istoria artei franceze. Pictura flamandă. Despre Muzeul lui Pamuk din Istanbul. Despre Elif Shafak cea născută de fapt la Strasbourg din părinți turci, despre cultura ei otomană și despre sufismul care apare peste tot în cărțile ei. Despre umanismul imberb al literaturii ei și feminismul departe de orice isterie dezagreabilă. Despre Beigbeder, acest *dandy* parizian. Despre maică-sa care traducea romanele Barbarei Cartland și despre dragostea lui afirmată pentru bani. Am vorbit despre cetatea Sighișoarei. Despre București. Despre muzica rock românească.

Ei spuneau că francezii nu au niciun simț pentru muzica rock, de aceea nu au grupuri rock adevărate. Nu cunoșteau personal niciun cântăreț rock francez

deci l-am sunat pe Louis și ne-am dus toți grămadă la el acasă.

Louis e un prieten al meu și al lui Onisim, Rocker, chitarist, cântăreț și compozitor francez care i-a cumpărat lui Onisim un tablou la începutul aceluiași an.

Au băut toți whisky la greu și s-au îmbătat. Noi am băut un pahar de vin și am plecat.

Nu i-am mai întâlnit niciodată. Louis a ținut un timp legătura cu fata. Hmm! Mi-a spus că i-a părăsit în cele din urmă pe amândoi băieții. Nu a rămas cu niciunul. Băieții și-au spart nasul reciproc și apoi s-au despărțit și ei.

Oricum era o legătură pe fond alcoolic. Așa spune Louis. Cică legăturile astea nu se pun. E ca și cum te-ai căsătorit cu o *groupie-girl* cu care ți-ai tras-o în wc, în pauzele din turnee, beat și fumat.

Louis e rocker, bătrân și francez. Un cocktail interesant. Are în sufragerie o lucrare de-a lui Onisim în care unul dintre personaje are fața mea. Spune că își bea zilnic cafeaua cu mine. Uneori mă sună și mă întreabă ce mai fac. Așa, din senin. Mai ales când ploaie. Spune că ploaia îi amintește de mine. Eu nu l-am căutat niciodată.

Când sunt la Istanbul mă bucur să îi aud vocea. Asta pentru că mă bucur să văd că mă sună cineva de acasă. Când sunt la Paris se mai întâmplă să nu îi răspund dacă am treabă. A albit de tot în ultimul timp. Seamănă din ce în ce mai mult cu Pierre Richard. Îl enervează la culme dacă îi vorbești despre asta. Are 67 de ani și s-a născut în Algeria, la Oran. Pe la 14 ani el și ai lui s-au mutat la Paris.

Are trei copii și a divorțat acum vreo 15 ani de o actriță cu cinci ani mai tânără decât mine. Bine, el spune că s-ar putea să mai aibă o mulțime de copii despre care nu știe, cu tipele cu care și-a tras-o prin anii '70 când avea un grup rock celebru. L-am întrebat dacă a iubit vreodată femeie. Mi-a răspuns că pe niciuna așa cum și-a iubit chitara Gibson SG pe care și-a cumpărat-o când a împlinit 20 de ani.

La 67 de ani are un puști de 5. Ultimul lui copil. Probabil ultimul. Hmm!

Louis face complimente cu accente sexuale puter-nice. E plin de surprize ca un joben de scamator. Ultima dată mi-a cumpărat un balon galben, în Cabourg, pe fa-leză. E spontan și e un copil teribil. Ca mine. Ne vedem rar. Nu suntem prieteni. Îmi plac afemeiații ca prieteni și camarazi. Nu îi agreez însă când îmi fac avansuri. Mă intimidează.

Louis pare genul care nu crede că femeile și băr-bații pot fi prieteni. Adică evident nu s-ar împrieteni vreodată cu o femeie. Oricum, doi copii bătrâni și re-beli nu se prea înțeleg între ei. Fiecare consideră că trebuie să fie în centrul atenției.

Onisim i-a spus că îi face tabloul guler și nu va mai putea bea cafea zilnic cu mine în sufrageria lui dacă îmi mai debitează complimente deplasate. Am râs după aceea toți trei dar răsul lui Louis era închis la culoare. Al lui Onisim era direct, senin și limpede. Cristal.

Ne-a sunat zilele trecute. După ce ne-am întâlnit la Cabourg ne-a căutat des. Aflând că suntem la Flavigny a venit și el. Cică Parisul e sufocant în iulie. Mi-a trimis un cântec. Spune că l-a compus pentru mine. Sigur că da! Pentru mine și pentru încă 2.623.098 de tipe.

Îmi aduce aminte de mine. Am oferit poezii de dragoste unor tipi cu care am avut aventuri mai lungi sau mai scurte. Poeziile erau aceleași. Tipii îi schim-bam, bineînțeles.

Melodia e frumoasă. Chitara e însă genială. Gib-son!

Mi-a amintit oarecum de un băiat din România care a umblat ani de zile cu o șepcuță pe care eu i-o cumpărasem. Devenise albă de la atâta purtat și spă-lat. Capul parcă îi devenea tot mai mare iar șepcuța tot mai mică. Și-a dat-o jos abia când am rupt orice le-gătură cu el. Avea o voce frumoasă. Îl mai ascult une-ori și acum. Din păcate textele melodiilor erau slabe și cu multe greșeli de gramatică prin ele.

Louis are aceeași expresie ca a băiatului din Ro-mânia, când mă privește. Rockerii, în general, sunt ca vinul bun. Dacă supraviețuiesc vieții de excесе – sex, drugs & rock`n roll – mulți devin niște bărbați mult mai interesați decât au fost ca tineri.

Să fim serioși! Orice prost poate face sex aiurea, beat și fumat! Nu oricine poate supraviețui însă cu mintea întregă și sănătos unei asemenea perioade.

Am ieșit toți trei să ne uităm la depozitul ăla plin de praf din Flavigny, în care s-a filmat *Chocolat*. O magheniță pe care era pus lacătul. Nimic de văzut în afară de o hârtie pe care scria că acolo s-a filmat. Și oricum nu sunt o fană a lui Johnny Depp.

Îmi plac „urâții”.

Ne-am jucat cu drona lui Gege. Louis mi-a cum-părat bomboane de ciocolată cu trandafir desenat pe ambalajul lor. Am cumpărat și niște cretă dintr-o librărie-anticariat străveche și Onisim ne-a desenat cel mai frumos șotron din lume. Am jucat șotron cu Louis.

Apoi a început să plouă. L-am lăsat pe Louis la Casa Țesătorului și am plecat.

– Pe mâine, frumosule și afemeiatule rocker Lou-is! I-am strigat în timp ce ne îndepărtam alergând prin ploaie.

– Pierre Richard! I-a strigat Onisim. Nu s-a putut ațține, ca de obicei.

Louis ne făcea semne cu mâna și dansa prin ploa-ia torențială.

Dacă eram mai tânără cu vreo 30 de ani cred că mi-aș fi scos tricoul și i l-aș fi aruncat în față drept suvenir. Am însă peste 50 și un bărbat care face cât o sută de Louis la un loc.

I-am sărit în spate lui Onisim al meu. În timp ce mă căra vesel spre casă, mi-am dat seama că oamenii îmbătrânesc când nu mai pot râde fericiți în ploaie.

Noi încă putem!